

Ki ne ismerné a Tóth Lacit? Az ember nem tud olyan kulturális rendezvényre menni, ahol rövid időn belül ne jelenne meg ő is fotómasinájával, diszkrét profizmussal kattintgatva, észrevehetően-észrevétlenül. Eltűnik, feltűnik, jelen van. Ha ő valahol ott van az önmagában már garancia arra, hogy valami fontos dolog történik. Így volt ez augusztus első hétvégéjén, [Dunaszekcsőn](#) is, csak most azt is megtapasztalhatta fotósunk, hogy milyen az, ha ő kerül a fókuszba. A képet Sümegi János készítette a megnyitón.

Két művész barátjával, [Gilles Weissmann](#) francia festővel és [Hans Mender](#) német festő-szobrásszal közös kiállítást szerveztek Szerelmem Dunaszekcső címmel, utalva arra, hogy mindhárman innen választottak párt maguknak és váltak egyben a település rajongóivá is. A kiállítás megnyitója a Dunaszekcsői Örökségház avató ünnepségén történt.

A település nem egyszer került kulturális sokszínűségével a figyelem középpontjába. A község fekvése egyedülálló a Duna mentén. A fiatal filmeseket határon innen és túlról idevonzó [Képköznapi alkotótábor](#); a római kori emlékek bemutatására épülő

[Lugio Napok](#)

és számos további kulturális esemény évről-éve mind több látogatót csal ide. Limes menti településként a világörökségi cím várományosa. Az Örökségház kialakításával egy újabb kulturális közösségi térrel, turisztikai látnivalóval bővült a település kínálata (szolgáltatások: állandó régészeti és néprajzi kiállítás, örökségvédelmi foglalkozások gyerekeknek, időszaki kiállítások, konferenciák, koncertek stb.).

Az épület alatt talált római kori freskómaradványok alapján valószínűsíthető, hogy egy előkelő család lakóháza állhatott a mai épület helyén. S az is tudható, hogy a középkorban templom állt ezen a helyen, majd ennek alapjaira épült az utóbbi években életveszélyessé vált magtár épülete. Megmentése már-már reménytelen feladatnak tűnt. Szerencsére a Dunaszekcsőért Alapítvány, élén Bíró Zsolttal, több száz helyi és környékbeli önkéntes segítségével, pályázati forrásokból felújította a műemlékvédelem alatt álló ingatlant. Volt hát mit ünnepelni augusztus

7-én.

Az Örökségház avató ceremónia részeként, a kiállítást Tátrai Annamária, a [Pécsi Parti Galéria](#)

vezetője nyitotta meg. Beszédét személyes benyomásaira építette, ennek köszönhetően sokkal ember közelebb és hitelesebb volt, mint a szakmai berkekben oly gyakran tapasztalható, elméleti frázisokat csattogató, üres beszédmód. Gilles munkáin a francia vidék melegségét, fényeit látta visszaköszönni a Dunaszekcsői tájon keresztül, Hans régi tárgyak, anyagok iránti szeretetét és annak szellemes felhasználását emelte ki, Laci munkáiban pedig az évről-évre fokozódó érzékenység erejét dicsérte.

Mindhárom művész elsősorban Dunaszekcsőhöz köthető munkáit állította ki. Laci nagyméretű ponyvákra nyomtatott fotósorozatai nem csupán a technika miatt különül el a többiekétől. Teljességre törekedve olyan anyagot válogatott össze melyben a település szépségei és árnyoldalai is megmutatkoznak. Gilles képei hordoznak ugyan némi édeskés melankóliát és Hans groteszkjei sem mentesek a negatív rezonanciáktól, de ez a saját lelkivilágunk, saját világlátásuk részeként értelmezhető, míg Laci munkáinál egy közösség életének nyomai tárulnak fel, a helyi örökség mumifikálódik.

A kiállítás megtekinthető augusztus 28-ig minden nap a Dunaszekcsői Örökségházban.

(www.lugio.hu)